

Nogle af bemærkningerne til forslaget støtter vi også, men det er selvfølgelig ikke en del af beslutningen; men vi mener altså, at ideen med at prøve at skabe nødvendigt grundlag for en pædagogisk forsvarlig udbygning af institutionerne er vigtig. Det kan bl.a. opnås ved, at man sørger for at optage nogle flere af de ca. 12.000, der hvert år søger ind på pædagoguddannelserne, hvor det for øjeblikket kun er 4.500, der bliver optaget.

Sådan har det været i mange år. Det vil sige, at man sådan set har haft en del år til at ændre dette her, til at sikre, at der var pædagoger nok. I dag er det rent faktisk sådan, at der mange steder er mangel på pædagoger, er mangel på uddannet personale, og at man derfor er tvunget til at klare institutionsbehovene med uuddannet personale.

Derfor kan den del af SF's forslag for så vidt ikke gå stærkt nok – altså at man får gang i udbygningen af uddannelsespladserne. Det støtter vi også.

Vi støtter endvidere, at man prøver at få lavet en ordning, så kommunerne kan få refusion, der f.eks. betyder, at hvis man ansætter ekstra personale inden for dette område, kan man få de penge fra staten. Det kunne være en model, hvorefter staten simpelt hen betalte forskellen imellem den løn, de skulle have, og dagpenge-niveauet, for det skulle man jo alligevel give til folk, hvis de gik arbejdsløse.

Samlet har vi altså ingen problemer med at støtte dette forslag. Vi mener, det er fornuftigt, at man prøver på at lave sådan en garanti. Som det blev sagt, har man jo tidligere udstedt garantier på dette område, som ikke er blevet holdt. Derfor har vi ikke nogen grund til at tro, at det nok sker, hvis vi bare venter og ser tiden an.

Vi støtter altså det foreliggende forslag.

Villy Søvnald (SF):

Jeg skal prøve at samle op. Jeg synes, man kunne sammenfatte debatten fra dem i Folketinget, som synes, at udbygning af daginstitutionssystemet er en god idé, under den overskrift, at her taler vi om individets ret over for et system. SF har med dette forslag gjort sig til fortalere for individets ret forstået som forældrenes og børnenes ret til at få en pasningsplads, når de ønsker det.

Afvisningen specielt fra regeringspartierne har været, synes jeg, meget præget af systemargumenter. Jeg skal vende tilbage til dem undervejs.

Jeg er enig i de bemærkninger, der har været om, at vi er kommet et stykke ad vejen, men sagen er jo, at vi er kommet meget forskelligt i de forskellige områder i landet. Der er områder, hvor man i dag har en pladsgaranti – og heldigvis flere, men der er også områder, hvor det er umuligt for forældrene at skimte håb – hvor man end ikke har bevæget sig i retning af en pasningsgaranti – og det er jo det, der er problemet.

Det, der undrer mig ved socialministerens indlæg, er, at jeg synes, socialministeren tidligere i diskussionen med de kommunale niveauer har udvist mod ved at sige, at vi fra statsligt hold føler en forpligtelse til at se efter, at der er områder, der bliver opfyldt.

Jeg husker debatten om psykiatri, hvor jeg tror socialministeren formulerede det på den måde, at det kommunale selvstyre ikke er strakt så vidt, at det var retten til ikke at foretage sig noget som helst på et område.

Det undrer mig oprigtigt, at man ikke er villig til på børnepasningsområdet, som er et fundamentalt område for en families daglige trivsel, at gå så langt som til at sige, at når man er enig i målet, så er man også nødt til at anvise nogle veje.

Den eneste fornuftige vej at anvise er at tage fat på § 69 i bistandsloven. Det er den, der i dag taler om et tilstrækkeligt antal pladser. Men det er jo kendt, for det har været prøvet, at den formulering ikke holder, i det øjeblik et forældrepar i en kommune siger: Med den formulering ønsker vi over for tilsynsmyndighederne at få tilkendegivet, at vi dermed også har ret til at få en plads. Så vidt strækker den nuværende formulering ikke.

Det, vi vil, er en så stram formulering, at det er en kommunal pligt at sikre, at den efterspørgsel, der er på dagpasning, også bliver opfyldt.

Så kan man tage den anden diskussion: Er dette her et indgreb i det kommunale selvstyre? Man kan vel godt formulere det polemisk på den måde, at det er et indgreb i kommunernes uhæmmede ret til at lade børn stå på venteliste – så langt vil jeg give medhold – men der er altså et eller andet sted, hvor jeg synes at det statslige niveau har et ansvar. Jeg har nævnt psykiatriområdet, men jeg kunne også nævne ældreområdet, hvor jeg synes vi har en pligt til at sige, at vi også skal sikre, at nogle af de mål, Folketinget opstiller, bliver opfyldt med det, vi vil.